

A romantic couple is shown in silhouette, kissing on a beach. The background features a sunset sky with soft clouds and waves crashing on the shore. The overall mood is intimate and romantic.

ปราสาทรัก บุรุษกระเนง

มหาเศรษฐีตาเลี่ยนจับสาวน้อยบริสุทธิ์
เป็นนักโทษบนเรือทรู
เพราะเขาต้องการซื้อปราสาทของเธอ

คัมภีร์

อวันเดล ดูคาสซีอาจจะเป็นหนึ่งในบริษัทนายหน้าค้า
อสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ที่ก่อตั้งยาวนานที่สุดก็ว่าได้ มีสำนักงาน
ในเมืองสำคัญทั่วยุโรป หลังจากเข้าไปพูดคุยตลอดช่วงสองสาม
สัปดาห์ที่ผ่านมา เขาชักชวนในประสิทธิภาพการทำงานของคนเหล่านั้น

เพราะนอกจากพวกเขาจะจำเวลานัดหมายผิดพลาด และ
หาทางขัดขวางไม่ให้เขาเข้ามาสำรวจซาโตแห่งนี้ด้วยตัวเองแล้ว
ยังกล้าส่ง เด็กสาวไม่ประสาธมารับหน้าเขาอีกที

โซคร้ายสำหรับหล่อน เพราะคนอย่างเขาไม่คิดจะเก็บ
อารมณ์ให้เสียเวลา

หล่อนหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงบันไดชั้นที่สามจากล่าง หน้าตาติด
จะเครียดและเหยียดหยามในเวลาเดียวกัน เห็นแล้วแทนที่เขาจะ หงุด
หงิดกลัวรู้สึกเหมือนสัญญาณติดถูกปลุกเร้าให้ตื่นขึ้นเสียนี้

“บางทีฉันควรจะเป็นฝ่ายถามคุณมากกว่า” หล่อนแย้ง

“อ้อเหรอ” เขาแก้งทำเสียงอ่อนขณะหมุนตัวเดินไปตรง
กลางห้องโถง และกวาดตามองไปรอบๆ “จะให้เดาเอาเองว่าสำนัก
งานดีๆ ของอวันเดล ดูคาสซีถึงครายุคมีด หรือไม่ก็หย่อนยานใน
การปฏิบัติหน้าที่จนเข้าขั้นด้อยคุณภาพ นี่ก็ไม่ออกจริงๆ ว่า มีความ
จำเป็นอะไรต้องส่งเด็กถ่ายเอกสารในสำนักงานให้มาที่นี่”

เธออ้าปากค้างอยู่ข้างหลังเขานั้นเอง

“แองเจโล เอมีเลียนี่”

บางอย่างในน้ำเสียงหล่อนทำให้ความฉุนเฉียวหายไป
เขาหันไปมองหล่อนเต็มตาเป็นครั้งแรก

ปราสาทรักรักรุขทรงนาง

โดย คัพเค็ก

ราคาปก 179 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามกฎหมายลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

จัดทำในรูปแบบอีบุ๊กโดย สำนักพิมพ์ จอย บুকคลับ

50/12 (ตรงข้ามบ้านพักข้าราชการตำรวจ) ถ.ศาลายา-นครชัย ศรี

ดำ บลศาลายา อำเภอพุทธมณฑล จังหวัดนครปฐม 73170

โทร.02-800-2568,02-800-2611 (9.30-17.00 น.จ-ศ)

แฟกซ์02-800-2569

หนังสือฉบับตีพิมพ์เป็นเล่มปกเดิม สั่งซื้อได้ที่สำนักพิมพ์

จอย
บุ๊กคลับ

ปราสาทรัก บุรุษทรงมง

โดย กัทเท็ก

บทนำ

ไตรศตวรรษที่แล้วชาวอังกฤษน้อมผ้าเรียบสั้นทั้งตัว สมัยที่บรรดาคุณย่าคุณยายยังใส่คือกหลเดรสยุคห้าศตวรรษแบบนี้ แม่ของแอนนาก็ตัดให้ลูกชุดหนึ่งเช่นกัน ตอนนั้นเธอเป็นเด็กผู้หญิงผอมกะหร่องอายุเพียงสิบปี ท่านจึงเพิ่มริบบิ้นผ้าแพรพันไว้รอบเอว ถัดลงไปคือชายกระโปรงพลีวบานฟูพ้อรอบตัว

พอสวมผ้าที่ใช้มานาน โปรงแบบโบราณมาเข็บขอบด้วยลูกบิดคริสตัลเม็ดจิ๋ว ด้านบนเป็นมงกุฎพลาสติกเหมือนจริงบนศีรษะเรียบร้อยก็เป็น อันเสร็จสมบูรณ์

"สวยจัง" แอนนามองเงาสะท้อนของตัวเองในกระจก ดวงตาเข้มนปลั่งประกายอย่างมีความสุข "เหมือนชุดที่เจ้าสาวใส่แต่งงานกันจริงๆ เป็นของขวัญวันเกิดที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเลยคะแม่ ชอบคุณมากนะคะ"

ลิเซตต์ยิ้ม "สุขสันต์วันเกิดจ๊ะที่รัก หนูสวยมาก เหมือนเจ้าหญิงในนิทานไม่มีผิด"

แม่หนูแอนนาขมวดคิ้วไม่เห็นจริงอย่างแน่แท้สักนิด เธอรู้หรือไม่ว่าเจ้าหญิงในนิทานจะต้องมีผมสีบลอนด์อ่อนนุ่ม ดวงตาสีน้ำเงินเหมือนแม่ ไม่ใช่ผิวสีออกแทนเหมือนเธอเสียหน่อย แต่ถึงยังไงเธอก็ชอบชุดนี้อยู่ดี

เธอโชคดีที่วันเกิดมักจะตรงกับช่วงวันหยุดหน้าร้อนพอดี ซึ่งเป็นช่วงที่แม่มักจะพามาอยู่บ้านยายที่ซาโต¹ แบล็คฮีเดิน สรุปรว่าหน้าร้อน

1 Chateau (ซาโต) - ภาษาฝรั่งเศส เรียกว่า ซาโต แปลว่า คลุหาสน์ หรือบ้านหลังใหญ่มาๆ

นั่นเธอเลยเอาแต่เล่นเป็นเจ้าสาวในงานแต่งงานอยู่อย่างเดียว

ลงไปเก็บดอกไม้หอบใหญ่จากในสวน ร้อยเป็นพวงมาลัย ดอกมะลิกับเถาว์ลัยแล้วไปพันไว้ตรงราวระเบียง ตัดกุหลาบดอกใหญ่มารวมไว้เป็นช่อ

ช่วงบ่ายที่อากาศยังร้อนจัด แต่ภายในโถงทางเดินในบ้านกลับเย็นสบาย แดดที่สองผ่านกระจกลูกบานใหญ่ลงมายังพื้นหินสีอ่อนนั้น ให้แสงสว่างเพียงสลัวๆ

พ่อแม่เข้าไปเล่นเปียโนในห้องนั่งเล่น เธอก็จะลงบันไดไปเด็ดกลีบดอกกุหลาบที่รวบเป็นช่อในมือโรยตามทาง ไปหาเจ้าป่าที่จินตนาการเอาว่าเขากำลังยืนรออยู่

เด็กหญิงตัวน้อยนี้ภาพเขายืนอยู่ตรงบันไดชั้นสุดท้าย หน้าตาเหมือนเจ้าชายในนิทานไม่ผิดเพี้ยน รูปร่างสูงโปร่ง ผมสีบลอนด์ สว่างมากมายจนแทบไม่น่าเชื่อในชุดสูทยามเช้า ในนีกทบทวนถึงช่วงเวลาที่เขาหันเงยหน้าขึ้นมามองนับครั้งไม่ถ้วน

ความรักที่แผ่ซ่านอยู่ในดวงตาสีน้ำเงินคู่นั้น ทำเอาเธอแทบล้มหายใจ

"*โง่งหนวดเท่ามิใช่ไหนครีบบ นามิวแซล*"

แอนนามองอดีตที่ยังหลงเหลืออยู่เป็นครั้งสุดท้าย ก่อนถูกยกขึ้นไปได้ท้ายกระบะรถเจ้าหน้าที่ชายหอดผลาด และกลิ้งน้ำลายลงคออยากเย็น

"คะ หังหมดมีแค่นั้น"

เขาจัดการปิดท้ายกระบะและบิดพู่ที่มีชื่อ "ชอมคุณครีบบ นามิวแซล" ยังเหลือกล่องบนห้องใต้หลังคาอีกสองสามกล่อง ที่ผมเกรงว่าจะส่งไปชายในห้องค้าที่ปารีสไม่ได้ ให้เรียกใช้บริการบริษัทห้องถื่นนำไป ชายในสลอตใหม่ครับ"

แอนนาพยักหน้ารับ ใจเหม่อลอยขณะบิดเศษพู่และกรวดออกจากส่วนหัวของรองเท้าบัลเล่ต์คู่เล็กจ้อย ได้แต่ยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นเอง เธอใส่เสื้อองเท้าผ้าใบและใช้เวลาอยู่กับพวกผู้ชายหัวห้ามในแก๊งจีนแพนเนต หรือกลุ่มนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมมานาน...จนแทบลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่า การแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่เหมาะสมนั้นเป็นอย่างไร

ยึดตัวขึ้นยืนตรงและส่งยิ้มขอโทษขอโพยให้กับเจ้าหน้าที่ขนย้ายของ สีนน้ำชาอ่อนลงเล็กน้อย

ด้วยความที่เขาทำงานให้บริษัทประมูลยักษ์ใหญ่ในปารีสมานานหลายปี ดังนั้นเหตุการณ์แบบนี้ไม่ถือเป็นเรื่องน่าแปลกใจ

พวกผู้ดีเป็นกลุ่มคนค่อนข้างแปลกประหลาดเอาการ โดยเฉพาะผู้ดีอังกฤษด้วยแล้วยิ่งถือว่ามีแปลกกว่าใครทั้งหมด แต่เขาไม่เคยเจอใคร

เหมือนเลดีโรเซียน่า เดลาฟีลด์มาก่อน

ผมเสียด่าของหล่อนมีปอยชมพูแซมแทรกอยู่เป็นหย่อมๆ ตอนที่เข้าไปหยิบรองเท้าบัลเล่ต์คู่ นั้นขึ้นมาดู ฟ่าทางหล่อนเหมือนแมงแตนสวยที่มีเพ็ดดิกิ แต่บังเอิญหลงทางพลัดหายไปจนต้องกลายเป็นแมวป่า

วันนี้หล่อนรวบรวมผมไว้ด้าน หลังไปชมวดเข้าหากันตรงท้ายหอ สวมเดรสแขนกุศิสีดำผ่าลิ้น ที่ขับให้ผิวสีแทนแอบริคค่อนั้นเปล่งประกายขึ้นกว่าเดิมอีกหลายเท่า

ใครเห็นก็คงรู้ว่าหล่อนเกิดมาในตระกูลผู้ดี แต่เด็กสาวคน นี้ไม่มีอะไรชุกช่อน อยู่ในดวงผมหงอกในวันไหว้คู่ นั้น อย่างแน่นอน

"ขอให้โชคดีและศรัทธาคุณหนู" เขาพูดด้วยน้ำเสียงเห็นอกเห็นใจ ขณะป็นขึ้นรถ "การบอกลาสถานที่ๆ ครั้งหนึ่งเราผูกพัน ก็ถือเป็นเรื่องน่าเศร้าไม่น้อยนะครับ ว่าไหม"

หล่อนยิ้มใหม่ "ก็จริงละ แต่บางทีนี่ อาจจะไม่ใช้การบอกลา ก็ได้ ใครจะรู้..."

เขายื่นหน้าออกนอก หน้าต่างและหัวเราะ "ปฏิกิริยาเรียกเกิดขึ้นได้เสมอที่รัก ผมหวังว่าคุณ จะเจอมันเข้าสักวัน" เขาสละรถเครื่องยนต์ และกะพริบตาให้ "เพราะคุณหนูสมควรที่จะได้รับมัน กลับคืนไปบ้าง"

แอนนามองท้ายรถกระแฉะเลี้ยวโค้งจนหายลับตาเข้าไปสู่ป่าสน เมืองหน้า จากนั้นจึงหันหลังและค่อยๆ เดินกลับ เข้าไปในซาโต

อากาศในบ้านช่วงปลายหน้า ร้อนแบบนี้ อังฮวดไปด้วยกลิ่น อับเรอกวาดตามองรอบๆ โถงทางเข้า อันว่างเปล่า ซึ่งครั้งเคยสวยสง่าน่ามอง

ผ้าไหมสีเขียวหิวเปิดที่ประดับไว้บนผนังด้านหนึ่งนั้น ทั้งโหมงและขาดลุ่ย ผืนที่ครั้งหนึ่งเคยแขวนภาพวาดไว้ บัดนี้ถูกปลดลงทำให้พื้นผิวบริเวณนั้น แฉดูจางกว่าส่วนอื่น ขณะที่จุดไหนมู่ฟุ้ง สีเขียวสีกี้จะเข้มกว่า ขณะเดิน ขึ้น ไปชั้นสอง เสียงรองเท้าส้นเตี้ยสะท้อนก้องยาม

กระหอบบนพื้นแกเลชั่นเศษใบไม้ เหนือหัวขึ้น ไปคือเพดาน ใต้งครูด้วย
กระจกสีบานใหญ่ยังงงอยู่ในสภาพดี แสงแดดยามบ่ายส่องผ่านลงมา
กระหอบบนพื้นบ้านได้

ยิ้มเมื่อนึกถึงสมัยเด็ก ที่ชอบวิ่งไล่จับเจ้าสายรุ้งสวยงามตามนี้
นักหนา บางคราสิสั้น ของมัน ก็สะห้อนลงบนชุด เจ้าสาวสีขาวที่ได้มาเป็น
ของขวัญวันเกิด ทำเอาเธอเล่นเป็นเจ้าสาวไมยอมเลิกผลอดหน้าร้อน นั้น
หน้าร้อนสุดท้าย ก่อนที่แม่จะจากไป

แทบโดดตัวลอยเมื่อได้ยินเสียงโทรศัพท์ก๊อกร้อง จึงหยิบมัน
ออกมาจากกระเป๋า

"ฟลิส อันกำลังไป เจ้าหน้าที่บริษัทประมวลเพียงชน ของไปเมื่อก็
นี่เอง เดี่ยวลือกประตูละครี่จี่จะ ออกล่ะ"

"โอเคเพื่อนรัก อันจะส่งมาร์ตินี่แรงๆรอไว้เลยแก้วนี่" เสียงของ
ฟลิสให้ความรู้สึกอบอุ่น เห็นใจ และเข้าอกเข้าใจนักหนา "จะนั่งรถเมล์
มาหรือ"

"เปล่า เพื่อน ที่กินแพลนเน็ตมีจักรยาน ให้ยิ้มเพราะมัน อยู่ห่าง
จากที่นี่แค่ไม่กี่ไมล์เท่านั้น"

ฟลิสที่อยู่ปลายสายอีกด้าน หนึ่งถึงกับหันหัวเราะหืด "เธอพูด
เล่นใช่ใหมเอนนา ไม่มีใครมีจักรยานมาโรงเรียนพาราดีสหรอกนะ เธอ
จะบอกพนักงาน ให้เอารถไปจอดให้ใหม่"

หญิงสาวที่กำลังกระแทกเท้าตามบันไดแคบๆ เพื่อขึ้นไปห้องใต้
หลังคาทำหน้านี้

"อย่าโง่สิ อันไม่เห็นความจำเป็นของการพันเคาร์บอนมอน-
ออกไซด์เพิ่มเข้าไปในอากาศ เพื่อให้พนักงานรับรถของพาราดีสได้หนี
ไปฟรีๆ หรอกนะ"

"โอเค โอเค ใจดีค่อยเปิดบรรยายเรื่องสิ่งแวดล้อมให้หลังเถอะ"

ไม่มีร่องรอยของเสียงหัวเราะในน้ำเสียงหล่อนอีก เธอจึงเงิบไป “ว่าแต่ชีวิตในค่ายกินແພນແຕ่เป็นไบบ้าง ได้ทำอะไรให้โลก เพื่อช่วยชีวิตพวกเราได้สำเร็จบ้างหรือยัง”

แอนนาเดินไปที่กล่องที่ถูกเรียงหึ่งไว้เป็นตั้ง และหยิบใบราณที่ชายผู้นั้นหึ่งไว้กกลางห้องใต้หลังคา

“เรากำลังดำเนินการอยู่” ตอบสั้นๆ มีรอยกฝาเหล็กหยิบใบราณขึ้นก้มหน้ามองดูกองเสื้อผ้าเก่าที่ขมวดพันกันยุ่งอยู่ในนั้น

“การปกป้องขาโธเบดลือเอดิน จาก...จากพวกนายหน้าค้าอสังหาริมทรัพย์เลวๆ ก็ถือเป็นการเริ่มต้นที่ดีแล้ว”

“กินะ ผอนคุยกันในที่ทำงาน ถ้าจำไม่ได้ชื่อของ ‘นายหน้าค้าอสังหาริมทรัพย์เลวๆ’ ที่ว่าคือเองเจอโธ เอมีเลียนี่ละก็ อย่าได้พยายามหาทางปกป้องมันให้เสียเวลาเลยดีกว่า” เพื่อนสาวแย้ง แต่แล้วก็ได้ยินเสียงแอนนาอ้าปากหายใจ “แอนนา เกิดอะไรขึ้น”

“ไม่มีอะไรจะ อันแต่เจอเสื้อผ้าเก่าของตัวเองนะ อูปกรณ์บัลเลต์ทั้งหมดด้วย...รองเท้าบัลเลต์คู่แรก” หยิบปลายริบบิ้นขึ้นมาพันรองเท้าที่เก่าขาดเข้าไว้ด้วยกัน จากนั้นจึงดึงชุดผ้าซาตินสีครีมหนักๆ นั้นออกมาจากกันหีบ “ชุดแต่งงาน!”

เธอจับมันยึดออกไปจนสุดแขน และจ้องด้วยความประหลาดใจเป็นที่สุด ครั้งหนึ่งเคยคิดว่ามันสวยสมบูรณ์แบบ แต่ตอนนี้เพิ่งเห็นว่ามันเป็นชุดที่เย็บด้วยมือ ผัดแก้จากเดรสตัวเก่าของคุณยายหึ่งที่ไม่มีฝีมือมากนัก และใช้เศษเหลือจากเสื้อผ้าตัวอื่นมาประดับตกแต่ง บัดนี้เนื้อผ้าเหลือจระไปตามกาลเวลา มีจุดเชื้อราเป็นหย่อมๆ

หนีบโทรศัพท์ไว้กับไหล่ หามเตรสชุดนั้นลงบนตัวและหมุนไปรอบๆ

“ดูดีๆ แล้ว ชุดนี้ทำให้ฉันเหมือนเป็นเจ้าของจริงๆ เสียด้วย”

เธอบอก "เจ้าหญิงจากในนิทาน...ฉันนี่ใช่ชื่อปริศนาหรือจริงๆ แนอะ..."

แต่นั่นไม่ใช่ทั้งหมดที่เธอคิด

ดึงเดรสที่หามอบออกจากตัว และโยนมันกลับทิ้งไว้ในหีบ

"เอาเถอะ" เธอพูดหัวงาๆ "ก็อย่างที่บอกแหละ ไม่มีอะไรต้องทำที่นี่แล้ว ฉันจะออกไปล่ะ"

"เยี่ยมเลย ฉันรอได้ะอยู่ตรงบาร์ที่ระเบียง อย่างลืมล่ะว่าวันนี้เป็นวันเกิดครบรอบอายุยี่สิบ ปีของชาวสเคีย มิคเคิลสัน เพราะฉะนั้นใส่เสื้อผ้าที่มันเหมาะหน่อย ตอนนี้เรอกำลังใส่เสื้อผ้าที่เหมาะสมอยู่ใช่ไหม"

น้ำเสียงหล่อนฟังดูเป็นกังวล "ฉันเห็นเธอใส่กระโปรงทรงบอลดูน่าประทับใจมากเหมือนตอนไปงานปาร์ตี้คริสต์มาสที่บ้านลูซินต้าไม่ไหวนะ ดีที่แม่เธอไม่อยู่เห็นมัน"

หญิงสาวก้มลงมองเดรสสีดำที่สวมอยู่

"อย่าตกใจไป ฉันใส่เสื้อผ้าที่เห็นแล้วน่าเคารพนับถือเป็นที่สุด" เธอพูดด้วยน้ำเสียงน่าเวทนา "ที่ท่าแบบนี้ก็เพื่อเธอคนเดียวเท่านั้นล่ะ ฉันไม่ได้คิดจะไปร่วมงานปาร์ตี้ของชาวสเคีย มิคเคิลสัน แต่อยากใช้เวลาช่วงหัวค่ำอยู่กับลูเครเชีย บอร์เกียและฮาน นิบาล เดลเดออร์ เอาล่ะไปหาโต๊ะบนระเบียงให้ได้และสั่งมาร์ตินี่รอไว้ ฉันจะไปนั่งที่นั่นภายในสิบห้า นาที"

รีบวางสายก่อน ฟลิสจะมีโอกาสแย้งเรื่องปาร์ตี้ แอนนาหมุนตัวกลับไปดูชุดแต่งงาน ใช้ปลายนิ้วได้ลงบนเนื้อผ้าซาตินเนียนนุ่ม

ไม่มีอะไรจ่ายตาย ไม่มีอะไรเป็นไปในแบบที่เธออยากทำให้มันเป็น กระทั่งตัวเธอเอง

ซาโตหลังนี้คือหลักฐานเพียงอย่างเดียวของชีวิตเก่าๆ ที่ยังหลงเหลืออยู่ ขณะกระแทกเท้าลงบันไดจากห้องใต้หลังคา ก็บอกตัวเองหนัก

แน่นอน เธอจะไม่มีวันยอมปล่อยให้ใครมาครอบครองมันไปง่ายๆ แน่
ไม่ใช่เพราะเธอยังยึดติดกับจินตนาการสมัยเด็ก หรือแม้แต่เดรส
สีขาวชุดนั้นกับระฆังวิววิว แต่เพราะการจากไปของแม่ รวมถึงความฝัน
อันแหลกสลาย และตัวตนที่แท้จริงของเธอ

ทั้งหมดมันต่างหาก ที่ทำให้เธออยากปกป้องเศษเสี้ยวสุดท้าย
ที่เป็นตัวแทนของผู้หญิงที่คิดว่าแท้จริงหนึ่งตัวเธอเคยเป็น

ประตูด้านล่างกระแทกปิดดังปัง

เธอชะงักก็อยู่ตรงทางจะเดินไปบันไดนั้นเอง เหมือนมีสายลม
บางๆ พัดเข้ามาในตัวบ้าน ก่อนที่ทุกอย่างจะกลับเงียบสงบลงเหมือน
เดิมอีกครั้ง

แต่บรรยากาศได้เปลี่ยนไปจากเดิมเสียแล้ว เหมือนมีประจุไฟฟ้า
ก่อตัวขึ้นมาก่อนเกิดพายุ หัวใจเต้นแรงขึ้นด้วยความหวาดกลัว เธอไม่
ได้อยู่ในที่เพียงลำพังเสียแล้ว

จากการ์ตูนตัวแข็งในฝันแรก เธอค่อยๆ ย่องไปที่บันไดอย่าง
ระมัดระวัง

ทุกอย่างยังคงเงียบกริบอยู่ยาวนานหลายอึดใจ

แต่แล้วก็ได้ยินเสียงฝีเท้าย่ำอยู่ในห้องโถง ทำเอาเธอหัวใจเกือบ
หยุดเต้น สัญชาตญาณบอกให้รู้ว่าเป็นฝีเท้าของผู้ชาย ที่ก้าวข้ามหากแต่
มันคงเหมือนเสียงของฆาตกรถือขวาน ในหนังฆาตกรรมเป็นที่สุด

เสียงฝีเท้านั้น หยุดลง

บังคับตัวเองให้ยื่นหน้าเล็กราบันไคลงไปมอง ก่อนตกใจจน
ต้องสูดอากาศเฮือกใหญ่เข้าปอด

เธอคิดถูก

เขาเป็นผู้ชาย ผู้ชายมากๆ และมีมสีบลอนด์เสียด้วย บางทีการ
ได้เห็นว่าเขามีไหล่กว้างกว่าผู้ชายคนอื่นที่เคยเห็นมาคงเป็นเพราะว่าเขา

ยีนอยู่ใต้เธอพอดีพอดี

"สวัสดิ์ครับ"

เสียงเขาทุ้มทุ้มและผิดสำเนียงเล็กน้อย ท่าทางไม่เหมือนเขาควร
เท่าไร? ค่อยไปทางสูงส่งเสียงมากกว่า

เธอกลืนน้ำลายลงคอ อึ้งจนพูดไม่ออกบอกไม่ถูก แต่ดูเหมือน
เสียงหัวใจจะเต้นแรงเสียงดังระหอนก้องไปทั่วห้องชาโด ซึ่งเป็นหลักฐาน
ประจักษ์ให้รู้ว่า ยังมีเธออีกคนที่อยู่ร่วมมฆาโตเดียวกันกับเขา

"นั่นใครนะ"

หญิงสาวอ้าปากหมายจะตอบ แต่เสียงที่หลุดรอดออกมากลับ
เป็นเสียงตรงแทบแห้ง

ได้ยินเสียงคนที่อยู่ข้างล่างพิมพ์สปรกเบาๆ "ถ้าอย่างนั้นอันก็จะ
เดินขึ้นไปล่ะ"

พระเจ้า เธอกำลังอยู่ในท่าที่อันตรายที่สุดในโลก ดังนั้น ถ้า... ถ้า...
อืสาใครก็ไม่รู้คนนี่ขึ้นมา... ก็จะทำให้เธอกำลังหมอบกระแทกอยู่บนพื้น
ด้วยความหวาดกลัวสุดขีดหัวใจ

จึงรีบยึดตัวขึ้นเพิ่มความสูงหน้าฟูตสามนิ้ว ใช้มือลูบเนื้อผ้าลินิน
ของเดรสที่ใส่ให้เรียบ

"ไม่จำเป็นค่ะ" เธอต้องบอก มือกำเป็นหมัดแน่นอย่างมุ่งมั่น
พยายามบอกตัวเองว่าไม่มีอะไร จากนั้นจึงเดินไปที่บันไดและก้าวเท้า
ลงไปเรื่อยๆ

พอลงไปได้ครึ่งทางและได้หยุดยืมมองเขานิ่งๆ แล้ว มือถึงกับ
ต้องคว้าราวระเบียงกำเอาไว้แน่น เพื่อไม่ให้เข่าอ่อนจนพลัดตกลงไปเสีย
ก่อน

เสียงชีพจรยังคงดังก้องอยู่ในหู อะดรีนาลิน หลั่งรุนแรงและแผ่น
ปราดไปทั่วร่างกายอย่างรวดเร็ว คนที่ยืนอยู่ตรงเชิงบันไดคือผู้ชายในจีน-

นาการ ที่มีตัวตนและมีเลือดมีเนื้ออยู่จริง

ข้าวต้มหนึ่งเหมือนเวลาหยุดนิ่งและย้อนกลับไปในอดีตเมื่อานหลายปีที่แล้ว จนกระทั่งเธอเกือบเชื่อว่าตัวเองกลับไปอายุสิบปีอีกครั้ง ในมือถือช็อกโกแลตและฟอล์กก็มिन็อต กำลังเดินลงบันไดมาพบเจ้าชายในฝัน เขาอยู่ที่นี่ อย่างที่เธอเคยวาดฝันไว้มาแสนนาน

เพียงแต่ว่าดวงตาสีน้ำเงินเทาคู่นั้น ไม่ได้แสดงความรักขึ้นชมออกมาแต่อย่างใด

มันเย็น ซารากับน้ำแข็งกว่าได้

"พระเจ้า เธอคือใครไม่ทราบ"

๒๒ องเจโล เอมีเลียรู้ตัวดีว่าพูดออกไปด้วยน้ำเสียงแบบไหน แต่เขาก็ไม่คิดจะพยายามพูดใหม่ให้ดีกว่าเดิม หรือแม้แต่ว่าจะสร้างท่า เช่นนั้น

อรันเดล ดูดาสซีอาจจะเป็นหนึ่งในบริษัทนายหน้าค้าอสังหาริมทรัพย์ขนาดใหญ่ที่ก่อตั้งยาวนานที่สุดก็ว่าได้ มีสำนักงานในเมืองสำคัญๆ ทั่วยุโรป หลังจากเข้าไปพูดคุยผลตลอดช่วงสองสามสัปดาห์ที่ผ่านมา เขาชักจูงในประสิทธิภาพการทำงานของคนเหล่านั้น

เพราะนอกจากพวกเขาจะจำเวลานัดหมายผิดพลาด และหาทางขัดขวางไม่ให้เขาเข้ามาสำรวจซาไธแห่งนี้ด้วยตัวเองแล้ว ยังกล้าส่งเด็กสาวไม่ประสาธน์หน้าเขาอีก

โธดจ่ายสำหรับหล่อน เพราะคนอย่างเขาไม่คิดจะเก็บอารมณ์ให้เสียเวลา

หล่อนหยุดยืนนิ่งอยู่ตรงบันไดชั้นที่สามจากล่าง หน้าตาดูจะเครียดและเหยียดหยามในเวลาเดียวกัน เห็นแล้วเห็นที่เขาจะหงุดหงิด

กลับรู้สึกเหมือนสัญญาสภาพเดิมถูกปลุกเจ้าให้ตื่น ขึ้นเสียงนี้

"บางทีฉันควรจะป็นฝ่ายถามคุณมากกว่า" หล่อนแย้ง

"อ้อเธอ" เขาแก้งทำเสียงอ่อนขณะ หมุนตัวเดินไปตรงกลางห้องโถง และกวาดตามองไปรอบๆ "จะให้เดาเอาเองว่าสำนักงานดีๆ ของอริ้นเดด ดูคาสซีถึงตรายุคมืด หรือไม่ก็หย่อนยานในการปฏิบัติหน้าที่จนเข้าขั้นด้อยคุณภาพ นี่ก็ไม่ออกจริงๆ ว่า มีความจำเป็นอะไรต้องส่งเด็กถ่ายเอกสารในสำนักงานให้มาที่นี่"

เธออ้าปากค้างอยู่ข้างหลังเขานั่นเอง

"แองเจโล เอมีเลียนี้"

บางอย่างในน้ำเสียงหล่อนทำให้ความมึนเขี้ยวหายไป เขาหันไปมองหล่อนเต็มตาเป็นครั้งแรก

ตอนแรกคิดว่าสายรุ้งบนผมหล่อนคือแสงสะท้อนจากกระจกสีบนเพดานโค้งด้านบน แต่จริงๆ แล้วมันคือปอยผมสีชมพูแปร้น ที่ซุกซ่อนอยู่ใต้เส้นผมแลดูนุ่มราวกับไหม ที่และถูกรวบพันจากใบหน้ารูปหัวใจนั้น

กวาดตามองหล่อนซ้ำๆ มองขอบผาสีดำแบบสโมกก็อ้ายส์และเดรสตัวสั้นที่ใส่ ปลายหางสีๆ นั้นเหมือนกำลังทำหาย อยู่ๆ ก็นี่อะไรบางอย่างขึ้นมาได้เร็วไม่ต่างจากข้อต่อที่ได้รับน้ำมันหล่อลื่นเพียงพอ

จริงสินะ ตอนขับรถเข้ามาที่ซาโธ เขาเห็นคนแต่งแฉะประหว่งอยู่ใต้ต้นไม้ คิดได้ตั้งนั้นจึงคลี่ขี้นซ้ำๆ

"ถูกต้อง ซิมพ่าหรือสิ่ว และเธอคือ..."

หล่อนแสดงท่าทีสังเขจน จับพิรุณได้ แต่สุดท้ายก็ยื่นมือมาด้านหน้าจนกำไลเงินบนข้อมือกระแทกกันแกร่งแกร่ง และพูดด้วยน้ำเสียงห้วนสั้น เป็นเขาที่สุด

"ขอภัยด้วยค่ะ ซิมพ่า อีเอมีเลียนี้ คุณทำอันตกใจจนลืมตัว อัน

ชื่อเฟลิตซีตีจากสำนักงาน ของอริันเดล ดูดาซซีในลอนดอน ซึ่งกำลังรอ การติดต่อจาก เจ้าของไอฟอร์ดเรื่องการขายยาไฟแห่งนี้ ช่วงนี้พอดีหยุด มาพักผ่อน ที่ซาน สก็เลียวแวงมาดูด้วยตัวเอง”

ขอยกย่องว่าหล่อนเป็นคนไหวพริบดีมาก..สามารถเปลี่ยนจาก ผู้หญิงขอมมแนม ไว้ผมทรงเดรดล็อก ในฐานะนักต่อสู้เพื่อสิ่งแวดล้อมที่ ปักหลักประ หวังอยู่ตามหน้าไร่ฝั่งานก่อสร้าง และสำนักงาน ของเขาทั้ง ในโรมและลอนดอนได้อย่างแนบเนียน

“จันรี” เขาก็มองมองพื้นหินปูนที่ฝุ่น จับหนาเป็นป็น พยายาม ฟืน ยืม การไล่ฝุ่น พวกนักต่อสู้เพื่อสิ่งแวดล้อมคือกีฬาโปรดอย่างหนึ่ง ของเธอให้ได้

ต้องขอบใจ เป็น พิเศษ เพราะคราวนี้เหยื่อที่ฝังไล่ล่า นั้นหน้าตา หอมหวานเข้าขวน ทำให้เธออยากแก้มัดเล่นกับหล่อนต่อไปได้อีก พักหนึ่ง

“จันรี อัน ดีใจที่ได้ยินอย่างนั้นนะเฟลิตซีตี” เขาเดินตรงไปหา เห็น ว่าดวงตากลมไฟคู่นั้นฉายแววพอใจขึ้นมาวูบหนึ่ง “ดีใจมากที่ได้ ก่ออย่าง ที่เห็นว่าเพื่อนร่วมงานของเธอจากสำนักงาน ในนิชที่อยู่ใกล้กว่ายังไม่ ยอมไหล่น้ำมาให้เห็น เพื่อจัดการกับปัญหา...เรื่องการพัฒนาพื้นที่ ส่วนนี้...ที่คน ไม่ยอมรับ และ อัน อยากให้รับสะสมมันให้เร็วหรือภายในวันนี้”

“การพัฒนาพื้นที่?”

เขาก่อนใจ “ก็กลุ่มคนเท่าหยิบมือที่ฝังแคมป์กันใต้ดินไม้นั้นไง อันเห็นตอนขับรถเข้ามา และอีกไม่ช้าชื่ออันก็จะขึ้นหราชว่าเป็นเจ้าของ ที่นี้ ดังนั้นถ้าได้พวกเขาให้กลับไปที่ในสิ่งที่มีประโยชน์กว่านี้ได้เร็วเท่า ไหร่ก็ยิ่งดีเท่านั้น อันไม่อยากเห็นเด็กหนุ่มๆ สาวๆ ในวัยเพื่อฝันมานั่ง เสียเวลากับสิ่งที่ไม่เกิดประโยชน์”

แอนนากำมือเป็นหมัดแน่น ปลายเล็บจิกเข้าไปในฝ่ามือจนเจ็บแปลบ สรรภาพตามตรงว่าจนถึงวันนี้ เธอไม่เคยคิดสักนิดเลยว่า "การควบคุมตัวเอง" นั้นเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งยวดของมนุษย์เรา

จะห้ามตัวเองยังไงไม่ให้พุ่งตัวเข้าไปหาผู้ชายขอตัวได้อย่างแองเจโล และกางเล็บข่วนหน้าผู้ชายบ้า เห็นแก่ตัว หล่อชาติแผ่หน้าชยะแฉง คนนั้นเต็มที

เขาก้าวเข้ามาใกล้ขึ้น ตายังคงมองเธอเหม่ "แสดงว่าวันนี้เธอโชคดีแล้วเฟลิกซียี เพราะเธอจะเป็นคนพาอันเดินชมทรัพย์สินชิ้นนี้ และจะเป็นคนได้ค่าคอมมิชชั่นจากการขาย"

เหมือนลูกสูบเดือดทุกหยาดหยดออกจากใบหน้า เหมือนตัวเองเป็นคน หรอยศไม่ต่างจากยูดาที่ยอมรับเหรียญเงินสามสิบเหรียญเพื่อบอกที่ซ่อนของพระเยซูเจ้า แต่คิดว่าจะต้องเดินพาผู้ชายที่คิดจะซื้อหาไป หลังนี้จากเธอ เดินไปตามห้องต่างๆ ที่คุ้นเคยก็เกิดอาการวิงเวียนคลื่นเหียนขึ้นมาทันที

เขายังจ้องเธอเหม่ ดวงตาสีน้ำเงินคู่่นั้นเปล่งประกายวาวแวบราวกับน้ำแข็ง

"ไม่มีปัญหาใช่ไหม ซินญอริตัวเธอคือลูกจ้างของบริษัทนายหน้าค้าอสังหาริมทรัพย์ที่ชายทรัพย์สินชิ้นนี้ใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ อย่างที่บอกแล้วว่าอัน..."

"ดี เธอบอกว่าจะเป็นคนจัดการเรื่องนี้แทนสำนักงานในลอนดอน ดังนั้นก็ควรทำหน้าที่นั้นด้วยการพาอันเดินชมรอบๆ"

หล่อนหันมามองด้วยแววตาสุขุมเสียดจนเขาแปลกใจ

"ได้ค่ะ"

"ถ้าอย่างนั้นก็อย่ามัวเสียเวลา" รอยยิ้มปรากฏขึ้นรวดเร็ว ทำให้หน้าหล่อเหลาของเขาดูกระจ่างขึ้น มุมปากสองข้างนั้นเหมือนได้รับการ

สลัดเสลามาอย่างพอเหมาะพอดีไม่มีส่วนขาดส่วนเกิน

"สลัดตาหันหน้าอันนัดให้รถแทรกเตอร์เข้ามาแล้ว เพราะฉะนั้น
อย่ามัวแต่ยืนแคร์วอยู่ตรงนี้เลย"

"ไม่หึกหึกเอาเองไปหน่อยหรือคะ เพราะถ้ายังไม่มีการเซ็น
สัญญาซื้อชาย อะไรๆ ก็ยังไม่แน่นอน"

"ไม่มีการหึกหึกอะไรทั้งนั้น ทุกอย่างคือเรื่องจริง อันนี้จะได้ใน
สิ่งที่ต้องการเสมอ เอาล่ะ ผลลงนี้จะพาอันเดินดูรอบๆ หรือจะให้ฉันโห
ไปที่สำนักงานในนิช ให้รีบจัดคนที่รู้เรื่องมาที่นี่แทน"

หล่อนเงยหน้าขึ้นมองเขาและคลี่ยิ้มหวาน หยอดให้

"อยากเริ่มจากตรงไหนก่อนดีคะ"

เขาหลุบตาเป็นประกายลงวูบหนึ่ง ขณะที่เธอห้องใต้บันป่วน
และถึงกับอ้าปากค้างเมื่อได้ยินเขาบอกว่า

"เริ่มจากห้องนอนใหญ่ก่อนเลยเป็นไง"

ไยใจเข้า...นั่งไว้...หายใจออก

ซักไม่เข้าท่า อาการหงุดหงิดอันเขียวที่แค้นปราดอยู่ในกระแ
เลือดไม่อาจสงบลงได้ด้วยการใช้โยคะ อย่างน้อยที่สุดก็คงต้องใช้ยา
กล่อมประสาท หรือไม่ก็ยาชา

ปัญหาก็คือ เธอยังทำใจยอมรับไม่ได้ว่า การที่ต้องใช้มือเกาะ
ราวบันไดพยุงตัวไว้เพราะเข่าอ่อนนั้น ไม่ได้เกิดจากความโกรธเพียง
อย่างเดียว

และ ขณะยืนรออยู่หน้าห้องซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นห้องคุณยายนั้น
เธอสภว่าความโง่เขลาของตัวเอง และความอ่อนแอจนน่าสมเพช
ที่ฮอริโมนในร่างกายพากันร้องเพลงเรีกร่ายานจอมุขหนว่านเสน่ห์ของเธอ

เข้าให้

ทำไมถึงโกหกได้ไม่เนียนขนาดนั้น ออยากฆ่าตัวเองงักเพราะดัน
 เผลอไป 'ซิม' ชื่อเพื่อนมาใช้ พระเจ้า...สมมติว่าถ้าเอมิเลียนี้บ่นให้เจ้า
 นายฟิงจน เพื่อนเธอเกิดมีปัญหาร้ายแรงขึ้นล่ะ จะทำยังไง ก้าวไปหมด
 แล้วตอนนี้

ดังนั้นเธอจะต้องทำตัวเป็นผู้หญิงแสนดี ดีมากๆ ต่อหน้าผู้ชาย
 นำรังเกียจอย่างเอมิเลียนี้ เพื่อเขาจะได้วางใจไม่บ่นว่า แต่พระเจ้ามัน
 ยากกว่าที่คิดไว้แะะเฮียว

ทำไมเขาถึงได้ถือดี...มันใจในตัวเอง...และถึงขั้นนัดรถแหก-
 เพลอร์ให้มาเริ่มทำลายชาติที่เธอรักกันหนา หลังนี้เอง ทั้งที่เธอยังไม่ได้ตกลง
 ปลงใจชายมันเลยสักนิด แต่คิดคลื่นแห่งศักดิ์ศรีที่ค้าคอกี๋หอมชัดเข้า
 มาจนแทบหนีไม่ได้

ขอบคุณพระเจ้าที่มีกรีนแพนเน็ส เรื่องนี้ยังไม่จบง่ายๆ หรอกนะ
 เธอหมุนตัวเดินผ่านประตูเข้าไป เห็นว่าเขากำลังยืนอยู่ข้างหน้า
 ฝรั่ง เอนตัวพิงกรอบของมันไว้ มือทั้งสองยึดออกไปข้างตัวจนสุด ด้วย
 ความป็นคนที่โหล่งว้างทำให้ช่วงตัวเขาบดบังแสงสว่างจากภายนอกที่
 ไม่ได้เหลือมากมายอะไร

ไม่ต้องสงสัยก็รู้ว่าผู้ชายคนนั้นกำลังวางแผน ว่าควรจะถอนจาก
 ถอนโคนส่วนไหน ของแปลงดอกไม้ที่เอาไว้ทำเป็นลาน จอดเฮลิคอปเตอร์
 และสนามเทนนิสที่เล่นได้ทุกฤดู คิดแล้วขมขึ้น อย่างบอกไม่ถูก

พยายามไม่ตั้งกะแค้นผมสิบลอนด์ ชาติภรรยา ปกเสื้อสูทผ้าลินิน
 สีเข้มหรือแม้แต่ปลายนิ้วสีแทนเพราะโดนแดดที่ยันกรอบหน้าฝรั่งอยู่นั้น
 เป็นอย่างไร

ถึงจะยืนหันหลังให้ แต่สะโพกเล็กและรูปร่างสง่างามายนั้นกำลัง
 ตะโกนร้องก้องบอกให้รู้ว่า เขาเป็นคนมั่นใจในตัวเองและมีอำนาจมาก

มายเพียงใด

ฉันมักจะได้ในสิ่งที่ต้องการเสมอ

บอกตัวเองอย่างสิ้นหวัง หวาดกลัว และตื่นเต้น จนน่าแปลกใจ ว่า กรีนแพลนเน็ตไม่เหมาะกับคนอย่างเธอสักนิด เธอเป็นคนมีรังสีแผ่ออกมา อันตรายมากมายเสียจนทำให้เธอสะท้าน

เธอยึดตัวขึ้นยืนตรง ก่อนหมุนตัวหันหน้ามาหา และนั่นเป็นครั้งแรกที่เธอเกิดอาการ *กลัวจนตัวสั่น* เมื่อเห็นใบหน้าที่หล่อเหลาอ่อนวัย ของเขาชัดเจน

ผิวบน โหนกแก้มเป็นสีบรอนซ์ผิวงาม จิ้งสีของพลังไร้ขีดจำกัด กระจ่ายออกมาไม่ต่างจากสัตว์ป่าที่กำลังตื่นตัวเต็มที่ เขาคงไม่เก๋กว่าเธอสักเท่าไร แต่สีหน้ากลับเย็นชาและเหนือล้ำราวกับผู้ชายที่อายุมากกว่านี้สักสองเท่า เกิดอะไรขึ้น ทำไมไม่อยู่ๆ เขาก็ได้ยื่นขาขนาดนี้

"ว่าไง"

"ว่าไงอะไรคะ" เธอพูดผิดๆ ซัดๆ รีบพาตัวเองหลุดออกมาจากความคิด และเพิ่งรู้ตัวว่ากำลังจ้องเขาเหม็ง ถึงเขาอาจจะคุ้นเคยกับเหตุการณ์แบบนี้เสมอๆ ก็ตาม

เขาใช้ตะโพกเล็กคอดึงกรอบหน้าผางและยกมือขึ้นกอดอก "มานี่สิเฟลิกซิตี เธอทำได้ดีกว่านั้น ตอนนี่เธอควรพูดถึงสถานที่ตั้งและขนาด รวมถึงความปลอดภัย เธอเป็น *เจ้าหน้าที่จากบริษัทนายหน้าค้าอสังหาริมทรัพย์* จำไม่ได้หรือ"

เสียงเขาเบา ซ้ำ เหมือนแผ่วหนักหลายๆ เธอจึงกัดฟันเข้าหากันแน่น เพราะรู้ว่าเขากำลังพยายามทดสอบและหาทางกวนประสาท

"จริงๆนะ ขณะที่คุณก็เป็นนักพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ระดับโลกที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่งใช่ใหมคะ *ซินญอร์*" เธอได้ "อันไม่คิดว่ามีความจำเป็นต้องบอกรายละเอียดเกี่ยวกับเขาไฟหลังนี้ หรือแม้แต่สถานที่อื่นๆ"